

Заю ги разбута.

— Защо сте взели яйцата?

— Ехъ, Заю, Заю, ние ги вече боядисахме! — горделиво му каза Ежко.

— Я по-полекачка, Таралежко, да не продупчишъ нѣкое яйце съ бодлитѣ си, — сърдито му се сопна Заю. — Охо, тѣ всички сж зелени! Децата искатъ шарени яйца, — затюхка се Заю.

— Това е много лесно, — извика козичката. — Ей сега ще станатъ шарени. — И тя ги търкулна въ цвѣтята.

— Гледайте, гледайте, — зацвѣрчаха птичкитѣ. — Има червени, сини, розови — всѣкакви.

Въ кошницата бѣха останали още нѣколко бѣли яйца. Слънчевиятъ лжчъ имъ се усмихна, огръ ги и тѣ станаха златни.

— Златни яйца, златни яйца, — викнаха всички.

— Ще отида да обадя на децата, — изчурулика лѣстовичката.

— Стой! — викна Заю, — всички заедно ще отидемъ при тѣхъ.

Но лѣстовицата хвъркна. Заю подскочи и я хвана за опашката. У него останаха черни пера.

Лѣстовичката се разплака:

— Ще те обадя на децата, нека да видятъ колко си лошъ.

Заю бързо събра яйцата и всички заедно отидоха при децата.

— Ура-а-а! — развиваха се и заскачаха децата. — Яйца ни носятъ! Червени, зелени, сини!.. Ахъ и златни! Колко си добъръ ти, Заю-Баю.

— Заю е лошъ, я гледайте — оскуба ми опашката, — каза разплакана лѣстовицата.

— Заю, какво си направилъ?

— Тя да не се бърка, дето не ѝ е работа!

— Скоро дай перата! Ние ще ги завържемъ на опашката и тѣ ще зарастнатъ.

Но перата нѣмаше. Вѣтрътъ ги бѣше разпилялъ.

Лѣстовицата много плака. Опашката ѝ остана да стърчи само отъ дветѣ страни.

Децата я утешаваха: